

Arrest

nr. 307 083 van 23 mei 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 27 april 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 maart 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 23 oktober 2023.

Gelet op de beschikking van 23 november 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat H. CHATCHATRIAN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. De verzoekende partij dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 23 maart 2023 waarbij het verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt met toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard met toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van voormelde wet.

2. Bij het ten tijde van de bestreden beslissing geldende koninklijk besluit van 14 januari 2022 werd Georgië aangewezen als veilig land van herkomst. Echter, in het koninklijk besluit van 7 april 2023 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst, gepubliceerd op 10 juli 2023 in het Belgisch Staatsblad, werd Georgië niet meer opgenomen in de lijst van veilige landen. In het verslag aan de Koning wordt gemotiveerd dat: "Wat betreft Georgië wordt het advies van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen gevolgd en niet het advies van de FOD Buitenlandse zaken."

Aldus bestaat de wettelijke grondslag van de bestreden beslissing niet meer.

3. Dit gegeven op zich volstaat niet om over te gaan tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad immers over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop.

In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Doordat Georgië niet meer in het koninklijk besluit van 7 april 2023 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van Vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst wordt vermeld, moet de Raad nagaan of de verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. In casu lijkt het rechtsplegingsdossier voldoende gegevens te bevatten om tot zulke beoordeling over te gaan, met inachtneming van de rechten van verdediging.

4. De verzoekende partij hekelt in haar verzoekschrift niet te zijn gehoord door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Gelet op het voorgaande evenals op de navolgende vaststellingen, ontbeert de verzoekende partij echter het belang bij deze kritiek.

In het licht van deze kritiek kan vooreerst nog worden aangestipt dat ondanks het feit dat de vragenlijst bij Dienst Vreemdelingenzaken niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, redelijkerwijze van de verzoekende partij kon worden verwacht dat zij alle wezenlijke elementen uit haar vluchtrelaas vermeldde. De verzoekende partij biedt met haar – veeleer theoretisch – betoog met onder meer een verwijzing naar de korte duurtijd geen (afdoende) verklaring of rechtvaardiging voor het bij de Dienst Vreemdelingenzaken onvermeld laten van belangrijke informatie met betrekking tot de kern van haar relaas. De Raad stelt tevens vast dat de verzoekende partij haar verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken haar werd voorgelezen in het Georgisch en dat het verslag door haar werd ondertekend. De verzoekende partij had tevens de mogelijkheid bijkomende opmerkingen te maken. Als de verzoekende partij van mening is dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet voldoende tijd heeft gehad om haar asieltrelaas uit de doeken te doen, was het haar verantwoordelijkheid om dit tijdig te signaleren en met de nodige precisie aan te duiden wat zij niet heeft kunnen vertellen. De verzoekende partij heeft dit nagelaten.

Hoe dan ook heeft de verzoekende partij door middel van onderhavige procedure de mogelijkheid benut om haar grieven voor te leggen en problemen uiteen te zetten.

4.1. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt dat zij geen concrete vrees koestert bij terugkeer naar Georgië. Wanneer haar hiernaar wordt gevraagd, antwoordt zij immers uitdrukkelijk niets te vrezen bij terugkeer. Zij stelt dat zij daar gewoon niemand heeft en dat zij uit Georgië vertrok omdat het toen niet zo een ontwikkeld land was (administratief dossier, CGVS Vragenlijst, vragen 4 en 5). In haar relaas haalt zij dan ook geen feiten aan die getuigen van een vervolging omwille van haar ras, nationaliteit, haar politieke of religieuze overtuiging, of het feit dat zij zou behoren tot een bepaalde sociale groep. De door de verzoekende

partij aangehaalde problemen, die zij overigens slechts algemeen formuleert, zijn van socio-economische aard en ressorteren aldus niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift nog hekelt dat zij op geen enkel ogenblik haar vrees heeft kunnen uitzetten voor de grimmige situatie en protesten in Georgië, doet zij niet anders denken of oordelen. Zij concretiseert haar vrees immers niet en brengt deze niet in verband met de gronden van de Vluchtelingenconventie, laat staan dat zij een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk maakt.

4.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.2.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingen-wet, stelt de Raad vast dat door de verzoekende partij geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

4.2.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet brengt de verzoekende partij geen concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon bij een terugkeer naar Georgië.

Louter sociaaleconomische overwegingen, zoals door de verzoekende partij aangehaald, ressorteren immers als dusdanig niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en geven geen recht op internationale bescherming. Zulke sociaaleconomische overwegingen zijn slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende verzoeker om internationale bescherming zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. In het dossier van de verzoekende partij zijn er echter geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in haar hoofde suggereren. Evenmin wordt zulks door de verzoekende partij concreet aangetoond. Puur sociaaleconomische omstandigheden en/of aanpassingsmoeilijkheden volstaan niet om te gewagen van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De verzoekende partij toont immers niet aan dat zij bij terugkeer naar Georgië door een actor van vervolging zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften.

4.2.3. Met betrekking tot ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet ontwaart de Raad noch in het rechtsplegingsdossier, noch in onderhavig verzoekschrift enig element dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voormeld artikel zou kunnen onderbouwen.

4.2.4. De verzoekende partij doet in dit kader evenmin anders denken door in haar verzoekschrift te hekelen dat zij op geen enkel ogenblik haar vrees heeft kunnen uitzetten voor de grimmige situatie en protesten in Georgië. Zij slaagt er hiermee niet in een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming te concretiseren, laat staan aannemelijk te maken.

4.3. De verzoekende partij poogt verder de beschermingsmogelijkheden van de Georgische autoriteiten onderuit te halen, waarbij zij een tekst citeert zonder bronvermelding, en betoogt dat een gebrekkig onderzoek werd gevoerd. Echter, gelet op voormelde vaststellingen dat de verzoekende partij geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, dient zich de vraag naar nationale bescherming door de in Georgië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten niet aan.

4.4. Verder werpen de verwijzingen van de verzoekende partij in haar verklaringen (administratief dossier, CGVS Vragenlijst, vraag 8) en in haar verzoekschrift naar het verblijf in België van haar echtgenote met Oekraïense origine, waaromtrent zij niet zou zijn gehoord, evenmin een ander licht op het voorgaande. Er wordt immers enkel uitspraak gedaan over het verzoek tot internationale bescherming, hetgeen het privé- en gezinsleven van de verzoekende partij en haar echtgenote onverlet laat. Dat aan de verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, heeft niet tot gevolg dat zij van haar echtgenote wordt gescheiden.

5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen lijkt het dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Het lijkt erop dat de verzoekende partij evenmin aantoont dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingen-wet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de

Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 15 december 2023 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1556 staat onder eed en tolkt Georgisch – Nederlands.

De voorzitter wijst erop dat Georgië niet langer figureert op de lijst van veilige landen van herkomst en dat de beroepen daarom zullen worden onderzocht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980, zoals ook werd aangegeven in de beschikking waaromtrent verzoeker heeft gevraagd om te worden gehoord. Verzoeker stelt het niet eens te zijn met de hierin gemaakte analyse en meent dat hieromtrent procedurele bezwaren rijzen: met name heeft de verwerende partij zijn beschermingsverzoek onderzocht vanuit het vermoeden van ‘veilig land van herkomst’ dat niet langer geldt. Het vermoeden kan volgens verzoeker niet langer worden weerlegd, wat betekent dat de Raad het volledige onderzoek moet hernemen. Hij wijst er evenwel op dat de vragen tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS vertrokken vanuit het vermoeden van ‘veilig land van herkomst’ en dat de Raad onvoldoende informatie heeft om dit verzoek thans nuttig te kunnen beoordelen in het licht van voormelde artikelen 48/3 en 48/4. Verder wijst hij op een ander procedureel probleem, met name de verkorte termijnen die worden gehanteerd. Hij meent dat de verwerende partij ten onrechte toepassing heeft gemaakt van de verkorte procedure die geldt voor veilige landen van herkomst, aangezien Georgië thans niet meer wordt beschouwd als een dergelijk veilig land, zodat een vernietiging van de bestreden beslissing zich alleen al om deze reden opdringt. Hij voelt zich miskend in zijn rechten van verdediging en stelt dat er aanleiding is om de bestreden beslissing te vernietigen en zijn zaak terug te sturen naar de verwerende partij voor een nieuw onderzoek.

Verder wijst hij op de moeilijkheden die hij in België heeft gekend om opvang te vinden, wat maakt dat ook het persoonlijk onderhoud bij de verwerende partij in zeer moeilijke omstandigheden is verlopen. Verzoeker wijst ook op zijn gevorderde leeftijd en op het gegeven dat hij samen met zijn partner, van Oekraïense nationaliteit, meestal in Oekraïne en niet in Georgië heeft geleefd. Aangezien hij er al lang is vertrokken en bij gebrek aan een netwerk aldaar, dreigt bij terugkeer naar Georgië een toestand van verregaande materiële deprivatie te ontstaan, zodat de toekenning van een beschermingsstatus is gewettigd. Besluitend meent verzoeker dat er minstens aanleiding is tot een vernietiging van de bestreden beslissing, zodat zijn zaak degelijk kan worden onderzocht in de gewone procedure en niet in de optiek van ‘veilig land van herkomst’. Verder bevraagd door de voorzitter licht hij nog toe met zijn Oekraïense partner in België te willen verblijven, maar dat zij de intentie hebben om naar Oekraïne terug te keren van zodra de oorlog aldaar is beëindigd.”

4.1. In het licht van voormeld betoog ter terechtzitting, stipt de Raad vooreerst aan dat hij inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt over volheid van rechtsmacht. Zoals geduid in voormelde beschikking, wil dit zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegings-dossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, *Parl.St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet

noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU, met name ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat van zowel de feitelijke als juridische gronden omvat, met inbegrip van een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, *Alheto*, punten 105 – 106).

De Uniewetgever heeft, door te bepalen dat de rechterlijke instantie die bevoegd is om uitspraak te doen op een rechtsmiddel tegen een beslissing tot afwijzing van een verzoek om internationale bescherming indien van toepassing “*de behoefte aan internationale bescherming*” van de verzoeker moet onderzoeken, met de vaststelling van artikel 46, lid 3, van richtlijn 2013/32 deze rechterlijke instantie, indien zij van oordeel is dat zij beschikt over alle daartoe noodzakelijke feitelijke en juridische gegevens, de bevoegdheid willen verlenen om na afloop van een volledig en *ex nunc* onderzoek – dat wil zeggen een uitputtend en geactualiseerd onderzoek van deze gegevens – een bindende uitspraak te doen over de vraag of deze verzoeker voldoet aan de voorwaarden van de richtlijn 2011/95 om internationale bescherming te krijgen (HvJ 29 juli 2019, C-556/17, *Torubarov*, punt 65).

Artikel 46, lid 3 van de richtlijn 2013/32, gelezen in samenhang met artikel 47 van het Handvest, moet aldus worden uitgelegd dat de rechterlijke instantie van een lidstaat waarbij in eerste aanleg een beroep tegen een beslissing inzake een verzoek om internationale bescherming is ingediend, verplicht is zowel de elementen, feitelijk en rechtens, waarmee het orgaan dat deze beslissing heeft genomen rekening heeft gehouden of had kunnen houden, als de elementen die zich na de vaststelling van die beslissing hebben aangediend, te onderzoeken (HvJ 25 juli 2018, C 585/16, *Alheto*, punt 118).

In tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij lijkt voor te houden in haar betoog ter terechtzitting, kon de Raad dan ook nagaan of zij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het verdwijnen van de wettelijke basis van de bestreden beslissing en het gegeven dat Georgië niet langer een veilig land van herkomst is, zoals door de verzoekende partij aangehaald ter terechtzitting, verhindert de Raad niet het verzoek om internationale bescherming door middel van een volledig en *ex nunc* onderzoek naar zowel de feitelijke als de juridische gronden te beoordelen op basis van een andere rechtsgrond, mits eerbiediging van de rechten van verdediging (zie: HvJ 25 juli 2018, C 585/16, *Alheto*, punten 119-121, 124-127 en 130 alsook de aldaar aangehaalde rechtspraak, RvS 10 februari 2023, nr. 255.752).

In casu heeft de Raad in zijn beschikking van 18 oktober 2023 zijn voornemen kenbaar gemaakt aan de partijen om het beschermingsverzoek te beoordelen in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en vervolgens zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. Door het indienen van een vraag tot horen kreeg de verzoekende partij de mogelijkheid om hierover haar opmerkingen te formuleren en haar standpunt uiteen te zetten over zowel de feitelijke als de juridische elementen die bepalend zijn voor de uitkomst van de procedure.

4.2. In onderhavige zaak lieten de gegevens verrat in het rechtsplegingsdossier zulke beoordeling toe.

De verzoekende partij haalt ter terechtzitting aan dat de vragen tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) vertrokken vanuit het vermoeden van ‘veilig land van herkomst’ en dat de Raad onvoldoende informatie heeft om dit verzoek thans nuttig te kunnen beoordelen in het licht van voormelde artikelen 48/3 en 48/4. Verder wijst zij op de moeilijkheden die zij in België heeft gekend om opvang te vinden, wat maakt, zo stelt zij verder, dat ook het persoonlijk onderhoud bij de verwerende partij in zeer moeilijke omstandigheden is verlopen.

In deze wijst de Raad erop dat dit betoog feitelijke grondslag mist: het gaat immers voorbij aan het gegeven dat de verzoekende partij niet werd gehoord bij het CGVS zodat elke kritiek over een vraagstelling die niet heeft plaatsgevonden niet dienstig is.

Zoals geduid in punt 4 van de voormelde beschikking en gelet op wat hierna wordt besproken, ontbeert de verzoekende partij overigens ook het belang bij de in haar verzoekschrift geuite kritiek op het gebrek aan persoonlijk onderhoud bij het CGVS.

Vooreerst wordt in de beschikking aangestipt dat redelijkerwijze van de verzoekende partij kon worden verwacht dat zij alle wezenlijke kernelementen uit haar vluchtrelaas vermeldde bij de Dienst

Vreemdelingenzaken (DVZ) waar haar verklaring haar werd voorgelezen in het Georgisch, zij het verslag ondertekende, zij de mogelijkheid had om bijkomende opmerkingen te maken en het haar verantwoordelijkheid was een tijdsgebrek tijdig te signaleren alsook met de nodige precisie aan te duiden wat zij niet heeft kunnen vertellen, hetgeen zij heeft nagelaten. De verzoekende partij gaat met haar betoog ter terechtzitting niet in op deze duiding, minstens voert zij geen concrete dienstige argumenten aan die hier een ander licht op werpen. De verzoekende partij werd zorgvuldig bevestigd waarbij haar zowel open als gerichte vragen werden gesteld. Zij kreeg de mogelijkheid haar vrees of het risico bij terugkeer uiteen te zetten. Alvorens het interview bij de DVZ werd beëindigd, kreeg zij nogmaals de kans toevoegingen te doen. Voorts blijkt geenszins dat een gebrekkige vraagstelling werd gehanteerd, dan wel een gebrekkig onderzoek zou zijn gevoerd. Het blijkt niet dat zij in haar mogelijkheden zou zijn beknot doordat zou zijn uitgegaan van het toenmalig vermoeden van bescherming in het land van herkomst. In deze wordt herhaald dat uit verklaringen van de verzoekende partij bij de DVZ *“blijkt dat zij geen concrete vrees koestert bij terugkeer naar Georgië. Wanneer haar hiernaar wordt gevraagd, antwoordt zij immers uitdrukkelijk niets te vrezen bij terugkeer. Zij stelt dat zij daar gewoon niemand heeft en dat zij uit Georgië vertrok omdat het toen niet zo een ontwikkeld land was (administratief dossier, CGVS Vragenlijst, vragen 4 en 5). In haar relaas haalt zij dan ook geen feiten aan die getuigen van een vervolging omwille van haar ras, nationaliteit, haar politieke of religieuze overtuiging, of het feit dat zij zou behoren tot een bepaalde sociale groep. De door de verzoekende partij aangehaalde problemen, die zij overigens slechts algemeen formuleert, zijn van socio-economische aard en ressorteren aldus niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie.”*

Alsook:

“4.2.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door de verzoekende partij geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

4.2.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet brengt de verzoekende partij geen concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon bij een terugkeer naar Georgië.

Louter sociaaleconomische overwegingen, zoals door de verzoekende partij aangehaald, ressorteren immers als dusdanig niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en geven geen recht op internationale bescherming. Zulke sociaaleconomische overwegingen zijn slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende verzoeker om internationale bescherming zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. In het dossier van de verzoekende partij zijn er echter geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in haar hoofde suggereren. Evenmin wordt zulks door de verzoekende partij concreet aangetoond. Puur sociaaleconomische omstandigheden en/of aanpassingsmoeilijkheden volstaan niet om te gewagen van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De verzoekende partij toont immers niet aan dat zij bij terugkeer naar Georgië door een actor van vervolging zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften.

4.2.3. Met betrekking tot ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet ontwaart de Raad noch in het rechtsplegingsdossier, noch in onderhavig verzoekschrift enig element dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voormeld artikel zou kunnen onderbouwen.”

Verder wordt benadrukt dat de verzoekende partij door middel van onderhavige beroepsprocedure de mogelijkheid benut om haar grieven voor te leggen en haar problemen uiteen te zetten. In dit licht kan ook worden aangestipt dat in de punten 4.1 en 4.2. van de voormelde beschikking wordt vastgesteld dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift hekelt dat zij op geen enkel ogenblik haar vrees heeft kunnen uiteenzetten voor de grimmige situatie en protesten in Georgië, maar dat zij haar vrees evenwel niet concretiseert en deze niet in verband brengt met de gronden van de Vluchtelingenconventie, laat staan dat zij een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk maakt. Ook thans ter terechtzitting slaagt zij hierin niet.

Uit de gronden van de beschikking blijkt dat wel degelijk rekening wordt gehouden met de door de verzoekende partij in het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming aangevoerde elementen en de door haar aangeleverde informatie. Daarnaast worden de concrete omstandigheden in acht genomen en wordt met verwijzing naar haar verklaringen uitgebreid gemotiveerd om welke redenen hetgeen werd aangereikt niet wordt aanvaard. Uit de gronden van voormelde beschikking blijkt dan ook niet dat werd uitgegaan van het vermoeden van bescherming in het land van herkomst, zoals de verzoekende partij voorhoudt ter terechtzitting. In voormelde beschikking wordt na analyse van de gegevens vervat in het dossier immers vastgesteld dat de verzoekende partij geen feiten aanhaalt die getuigen van een vervolging omwille van haar ras, nationaliteit, haar politieke of religieuze overtuiging, of het feit dat zij zou behoren tot een bepaalde sociale groep. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van

de Vreemdelingenwet brengt de verzoekende partij geen concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon bij een terugkeer naar Georgië. De door de verzoekende partij aangehaalde problemen, die zij overigens slechts algemeen formuleert, zijn van socio-economische aard en ressorteren aldus niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, zo wordt geëuid. Voorts blijkt niet dat elementen worden aangebracht die ressorteren onder artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, noch onder 48/4, § 2, b) van deze wet.

De verzoekende partij verliest met haar kritiek dat werd uitgegaan van het vermoeden van bescherming in het land van herkomst dan ook uit het oog dat, zoals eveneens in voormelde beschikking wordt geëuid, gelet op voormelde vaststellingen dat zij geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, de vraag naar nationale bescherming door de in Georgië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten zich niet aandient. Tot slot wordt in voormelde beschikking nog verduidelijkt dat enkel uitspraak wordt gedaan over het verzoek om internationale bescherming, hetgeen het privé- en gezinsleven van de verzoekende partij en haar echtgenote onverlet laat. Alle voormelde bevindingen worden gemotiveerd in voormelde beschikking waarbij wordt gesteund op de concrete omstandigheden, de aangereikte elementen en de door de verzoekende partij afgelegde verklaringen.

Het komt de verzoekende partij toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door ter terechtzitting slechts in algemene bewoordingen voor te houden dat door het vermoeden van bescherming in het land van herkomst ten onrechte te gebruiken en/of doordat dit vermoeden niet langer geldt, er geen volledig onderzoek heeft plaatsgevonden naar de door haar aangehaalde problemen, gaat de verzoekende partij voorbij aan de onderbouwde bevindingen zoals opgenomen in voormelde beschikking en slaagt zij hierin niet.

Waar de verzoekende partij ter terechtzitting voorts haar gevorderde leeftijd aanhaalt en zij wijst op het gegeven dat zij samen met haar partner, van Oekraïense nationaliteit, meestal in Oekraïne en niet in Georgië heeft geleefd, gaat zij evenzeer voorbij aan de gronden van voormelde beschikking. Zij doet evenmin anders oordelen door toe te lichten dat zij met haar Oekraïense partner in België wil verblijven, maar dat zij de intentie hebben om naar Oekraïne terug te keren van zodra de oorlog aldaar is beëindigd. De Raad benadrukt dat de uitspraak over het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij haar privé- en gezinsleven en dat van haar echtgenote onverlet laat, evenals dat problemen van socio-economische aard niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie en dat puur socio-economische omstandigheden en/of aanpassingsmoeilijkheden niet volstaan om te gewagen van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Ook met haar betoog ter terechtzitting waarin zij aanhaalt dat zij er lang geleden is vertrokken en bij gebrek aan een netwerk aldaar, bij terugkeer naar Georgië een toestand van verregaande materiële deprivatie dreigt te ontstaan, toont de verzoekende partij ook thans niet aan dat zij bij terugkeer naar Georgië door een actor van vervolging zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften.

Uit het administratief dossier blijkt overigens dat verzoeker in 1972 is geboren en heden nog maar 52 jaar oud is. Hij verbleef in Georgië tot 2010 en bracht dus het overgrote deel van zijn leven, met name 38 jaar, aldaar door. Hij beheerst de officiële landstaal, volgde er middelbare studies en werkte er. Zijn moeder woont nog in Georgië. Verzoeker heeft aldus nog steeds familiale en culturele banden met zijn geboorteland en er kan redelijkerwijze worden aangenomen dat hij er nog steeds beschikt over een sociaal en familiaal netwerk, alleszins laat hij na het tegendeel aan te tonen. Ter terechtzitting komt de verzoekende partij in wezen dan ook niet verder dan het aanhalen van elementen waarover reeds een standpunt werd ingenomen, herformuleert zij deze en bouwt zij hierop verder. Zij gaat echter zonder meer voorbij aan de onderbouwde bevindingen zoals opgenomen in voormelde beschikking, laat staan dat zij dienstige concrete argumenten aanreikt die hier afbreuk aan kunnen doen. De overige gronden van de beschikking laat de verzoekende partij onverlet, minstens slaagt zij er niet in concrete valabele argumenten aan te reiken die hier afbreuk aan kunnen doen zodat deze onverminderd overeind blijven.

In voormelde beschikking worden aldus, na analyse van de aangeleverde gegevens, de individuele omstandigheden van de verzoekende partij belicht. Uit het besluit van de Raad in voormelde beschikking blijkt dan ook niet dat werd uitgegaan van het vermoeden van bescherming in Georgië, noch dat geen onderzoek zou hebben plaatsgevonden naar de door de verzoekende partij verklaarde problemen. Door voormelde individuele elementen aan te halen ter terechtzitting kan de verzoekende partij evenmin overtuigen van het tegendeel. De vaststellingen in voormelde beschikking worden gesteund op de informatie die zich reeds in het rechtsplegingsdossier bevindt. Door ter terechtzitting aan te geven het niet eens te zijn met de analyse van de Raad, kan de verzoekende partij de beoordeling niet ombuigen. In toepassing van artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2004/83/EG (heden artikel 4 lid, van de richtlijn 2011/95/EU) dient te worden

vastgesteld dat de verzoekende partij met haar verweer ter terechtzitting niet in concreto aantoonde welke concrete, belangwekkende elementen zij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht hadden kunnen werpen op wat werd vastgesteld in voormelde beschikking (zie: HvJ 29 juni 2023, C-756/21, X tegen International Protection Appeals Tribunal, Minister for Justice and Equality, Ierland, Attorney General, punt 72). De gronden van voormelde beschikking blijven dan ook overeind.

4.3. De bestreden beslissing verwijst naar artikel 57/6/5, § 2 juncto artikel 57/6/5, § 1, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet. Deze bepalingen luiden als volgt:

“§ 1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen neemt een beslissing tot beëindiging van de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met name indien :

1° de verzoeker zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum en hiervoor binnen een door de Koning bepaalde redelijke termijn geen geldige reden opgeeft;

2° de verzoeker geen gevolg geeft aan een verzoek om inlichtingen binnen de maand na de verzending van dit verzoek en hiervoor geen geldige reden opgeeft; [...]

§ 2. Indien de verzoeker zich bevindt in één van de gevallen opgesomd in paragraaf 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5°, en het administratief dossier voldoende elementen bevat om tot een inhoudelijke beoordeling van het verzoek te komen, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen eveneens het verzoek weigeren met toepassing van artikel 57/6, § 1.”

Uit het administratief dossier blijkt dat een aangetekend schrijven (AD CGVS, stuk 5) werd verstuurd naar de door de verzoekende partij gekozen woonplaats in Brugge (AD CGVS, stuk 8, verklaring betreffende de woonstkeuze, 10 november 2022), waarbij zij werd opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud op 9 februari 2023 dan wel gevolg te geven aan een verzoek om inlichtingen. De oproeping werd aldus rechtsgeldig verstuurd en er blijkt niet dat dit schrijven door bpost werd teruggestuurd. De verzoekende partij was evenwel afwezig op het geplande persoonlijk onderhoud en deelde geen geldige reden mee om haar afwezigheid te rechtvaardigen binnen een termijn van twee dagen na datum van het persoonlijk onderhoud. Evenmin antwoordde de verzoekende partij op de schriftelijke vraag tot inlichtingen binnen de maand na verzending ervan.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij, in het kader van haar interview op de DVZ op 10 november 2022 en in het bijzijn van een tolk Georgisch, op de hoogte werd gesteld van het belang van de gekozen woonplaats voor de briefwisseling in het kader van haar asielprocedure. Het komt in beginsel aan de verzoekende partij toe een woonplaats te kiezen waar zij haar briefwisseling kan ontvangen; zo kan zij er ook voor opteren om woonplaats te kiezen bij een raadsman. De verantwoordelijkheid om zich administratief te organiseren, ligt in de eerste plaats bij de verzoekende partij. Overigens, de bestreden beslissing, waartegen het voorliggende beroep werd ingediend, werd ook aangetekend verstuurd naar dezelfde gekozen woonplaats in Brugge (AD CGVS, stuk 1).

Gelet op het voorgaande en het gegeven dat zij van oordeel was dat het administratief dossier voldoende elementen bevatte om tot een inhoudelijke beoordeling van het beschermingsverzoek te komen, mocht de verwerende partij de bestreden beslissing nemen met toepassing van artikel 57/6/5, § 2, juncto artikel 57/6/5, § 1, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet.

Dat de verzoekende partij omwille van de opvangcrisis geen opvangplaats verkreeg en te goeder trouw het adres opgaf waar jaar Oekraïense partner werd opgevangen, een oude psychiatrische instelling waar geen sociale assistenten aanwezig waren en waar hij officieel zelfs niet zou mogen verblijven, hetgeen er voor zou hebben gezorgd dat zij niet op de hoogte werd gesteld van de oproeping, neemt niet weg dat de verzoekende partij middels haar verzoekschrift en haar vraag tot horen tot tweemaal toe in de mogelijkheid was om alsnog concrete, belangwekkende elementen aan te brengen die een ander licht hadden kunnen werpen op de bestreden beslissing. Uit wat voorafgaat blijkt dat de verzoekende partij, zowel in haar verzoekschrift als naar aanleiding van haar vraag tot horen, er niet in slaagt zulke elementen aan te reiken. Bijgevolg maakt zij een schending van het hoorrecht niet aannemelijk.

4.4. De verzoekende partij wijst voorts op een ander procedureel probleem, met name de verkorte termijnen die worden gehanteerd.

Met toepassing van artikel 57/6/1, § 1, van de Vreemdelingenwet kan de verwerende partij in de in die bepaling vermelde gevallen *“een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen”*. In die gevallen geldt een beslissingstermijn van 15 werkdagen. Overeenkomstig artikel 39/57, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bedraagt de termijn om tegen dergelijke beslissing beroep aan te tekenen bij de Raad 10 dagen, dit in plaats van de gewone beroepstermijn van 30 dagen.

De voornoemde beslissingstermijn van 15 dagen is een termijn van orde waarvan de overschrijding enkel tot gevolg heeft dat niet meer de verkorte maar wel de gewone beroepstermijn van 30 dagen van toepassing is.

In de mate dat zij doelt op de termijn van vijftien werkdagen zoals bepaald in artikel 57/6/1, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet die niet werd gerespecteerd, wijst de Raad erop dat de Vreemdelingenwet geen

sanctie voorziet indien de in voormelde bepaling vermelde termijn van 15 werkdagen werd overschreden. Het overschrijden van die termijn heeft louter tot gevolg dat de in artikel 39/57, § 1 van de Vreemdelingenwet vermelde beroepstermijn in casu geen 10 dagen betreft, maar tot 30 dagen wordt verlengd. De verzoekende partij toont niet in concreto aan in welke mate zij is benadeeld door de toepassing van een versnelde procedure. Bovendien genoot zij door de verlengde beroepstermijn een langere termijn om haar grieven te formuleren en aanvullende stukken te verzamelen ter staving van haar relaas.

De verzoekende partij toont verder niet in concreto aan op welke wijze of in welke mate zij benadeeld is door de eventuele toepassing van een versnelde procedure, quod non in casu. Uit het rechtsplegings-dossier blijkt immers dat het beschermingsverzoek op 17 november 2022 werd overgemaakt door de DVZ, maar de bestreden beslissing werd pas op 23 maart 2023 genomen, ruim buiten de beslissings-termijn van 15 werkdagen. Hoewel de verwerende partij de toepassing had aangekondigd van artikel 57/6/1, § 1, van de Vreemdelingenwet, werd er de facto geen versnelde procedure toegepast en was een verkorte beroepstermijn dan ook niet van toepassing. Dat in de kennisgeving van de bestreden beslissing onder meer vermelding wordt gemaakt van een beroepstermijn van 10 dagen, doet geen afbreuk aan het voorgaande. Bovendien genoot de verzoekende partij door de verlengde beroepstermijn langer bescherming tegen de vervolging waarvoor zij verklaart te vrezen evenals een langere termijn om haar grieven te formuleren en aanvullende stukken te verzamelen ter staving van haar relaas. Uit het rechtsplegingsdossier blijkt overigens dat zij wel degelijk gebruik heeft gemaakt van de gewone beroepstermijn van 30 dagen, gelet op de indiening van het verzoekschrift op 27 april 2023. Hieruit volgt dat de verzoekende partij zich er zelf bewust van was dat zij niet meer was gebonden door een beroepstermijn van 10 dagen. Zij heeft aldus ruim de tijd gehad om haar argumenten te staven en had ook de kans om tot de sluiting van de debatten nog een aanvullende nota neer te leggen.

Volledigheidshalve kan hieraan nog worden toegevoegd dat het feit dat de bestreden beslissing vermeldt dat een *“versnelde”* procedure zou zijn toegepast in dit dossier en dat het verzoek als kennelijk ongegrond wordt beschouwd, niet wegneemt dat aan de beslissing een volledig en ten gronde onderzoek is voorafgegaan. In dit kader kan er nog op worden gewezen dat *“volgens de huidige stand van de wetgeving, het feit dat een verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond wordt beschouwd, geen enkel gevolg heeft op het verloop van de asielprocedure, en meer in het bijzonder op het niveau van het beroep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen”* (Parl. St. Kamer, 2016-2017, nr. 54K2548001, 112-113, 116). Hoe dan ook heeft de Raad, ten gevolge van het gegeven dat Georgië niet langer een veilig land van herkomst is en het verdwijnen van de wettelijke basis van de bestreden beslissing, het verzoek om internationale bescherming door middel van een volledig en ex nunc onderzoek naar zowel de feitelijke als de juridische gronden beoordeeld op basis van een andere rechtsgrond, zoals te lezen staat in voormelde beschikking, en met eerbiediging van de rechten van verdediging.

Uit het voorgaande blijkt dan ook dat de rechten van verdediging werden gerespecteerd, minstens toont de verzoekende partij het tegendeel niet aan. Middels voormelde beschikking werd de grond meegedeeld aan de partijen waarop de Raad zijn beoordeling steunt. Zij kreeg de kans een aanvullende nota neer te leggen teneinde nieuwe elementen ter kennis te brengen en/of een vraag tot horen in te dienen om kenbaar te maken dat zij het niet eens is met de in deze beschikking opgenomen grond. Deze mogelijkheid werd door de verzoekende partij benut en zij heeft ter terechtzitting het woord gekregen teneinde concreet uiteen te zetten met welke gronden in de beschikking zij het niet eens is en waarom. Stellen dat het vermoeden van ‘veilig land van herkomst’ niet langer geldt en de rechten van verdediging worden geschonden, zoals de verzoekende partij doet ter terechtzitting, is te algemeen om afbreuk te doen aan hetgeen wordt uiteengezet in voormelde beschikking en de doorlopen procedure. Niets belette haar haar grieven kenbaar te maken ten aanzien van de vooraf meegedeelde gronden van de beschikking, hetgeen zij ter terechtzitting heeft gedaan. Derhalve heeft de verzoekende partij de kans gehad haar standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten en aanvullende stukken neer te leggen zodat een schending van de rechten van verdediging niet aannemelijk wordt gemaakt.

4.5. Gelet op hetgeen voorafgaat toont de verzoekende partij niet aan dat de Raad zijn bevoegdheid overschrijdt door de grenzen van zijn onderzoeksbevoegdheid te buiten te gaan. De voormelde duiding betreffende de bevoegdheid van de Raad als beroepsinstantie in acht genomen in samenhang met de gegevens vervat in het administratief dossier, de doorlopen procedure en de gronden van voormelde beschikking, maakt zij dit niet aannemelijk. De gronden van voormelde beschikking worden gesteund op de gegevens die zich reeds in het administratief dossier bevonden en de verzoekende partij slaagt er niet in aannemelijk te maken dat de Raad niet over de noodzakelijke en juridische gegevens beschikte om na het gevoerde volledig en *ex-nunc* onderzoek tot de voorliggende beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming over te gaan. De verzoekende partij kan dan ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat er aanleiding is om de bestreden beslissing te vernietigen en haar zaak terug te sturen naar de verwerende partij voor een nieuw onderzoek.

5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen wordt de verzoekende partij niet erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Evenmin toont zij aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig mei tweeduizend vierentwintig door:

M. MAES, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES